

Η υπόθεση, λίγο ή πολύ, μας είναι γνωστή. Αμερικανός εργαζόμενος, με δυνατότητα πρόσβασης στην Εθνική Υπηρεσία Ασφαλείας (National Security Agency – NSA), αποφασίζει να αποκαλύψει τον πραγματικό ρόλο της υπηρεσίας.

Το αντικείμενο των αποκαλύψεών του, αποδεικνύει ότι οι μέθοδοι των υπηρεσιών έχουν ξεφύγει από κάθε έλεγχο, από κάθε νομικό ή θεσμικό πλαίσιο.

Μέχρι στιγμής κανένα στοιχείο ιδιοτέλειας δεν έχει προκύψει για τον Edward Snowden. Θα μπορούσε να πουλήσει ένα μικρό μόνο τμήμα όσων αρχείων είχε στην κατοχή του και να εξαφανιστεί ζώντας πλουσιοπάροχα.

Δεν ήταν «αριστερίζων», ούτε «προοδευτικός». Δεν είχε σχέσεις με καμία αντίπαλη, της πατρίδας του, δύναμη. Λάτρης του Αμερικάνικου τρόπου ζωής και πιστός του Αμερικάνικου συντάγματος.

Έπαιξε τα πάντα κορώνα γράμματα με πολύ υψηλές πιθανότητες να σαπίσει για μερικές δεκαετίες σε κάποιο κελί. Έδειξε σπάνιες τεχνικές ικανότητες και αντίστοιχες δεξιότητες όχι μόνον στο να μπορέσει να συλλέξει τα στοιχεία, αλλά στήνοντας μια πολύπλοκη επιχείρηση να διαφύγει στο εξωτερικό, να επικοινωνήσει με ανθρώπους που δεν γνώριζε ώστε να δημοσιοποιηθεί το θέμα και ασφαλώς να διαφύγει τη σύλληψη.

Οι κινήσεις του ανέδειξαν έναν κόσμο απειλών, εκβιασμών, μια εξουσία έτοιμη να καταπατήσει τα πάντα. Ταυτόχρονα όμως αποκάλυψαν ότι υπάρχουν εφημερίδες, site, και δημοσιογράφοι αποφασισμένοι να συγκρουσθούν με ότι πιο ισχυρό υπάρχει στον πλανήτη.

Στην πρώτη γραμμή του πυρός βρέθηκε ο αρθρογράφος της Guardian, Glen Edward Greenwald, και η σκηνοθέτιδα Laura Poitras που ταξίδεψαν έως το Honk Kong για να συναντήσουν τον άγνωστο σε αυτούς Snowden.

Ακολούθησαν ο διευθυντής σύνταξης της Guardian, Alan Rusbridger και η Janine Gibson επικεφαλής της ιστοσελίδας της εφημερίδας στην Αμερική, που άντεξε στις τρομερές

πιέσεις των σκληροτράχηλων πρακτόρων.

Κοντά τους, δεκάδες δημοσιογράφοι, που πλαισίωσαν την τιτάνια προσπάθεια να βγουν όλα αυτά στον αέρα.

Η αφήγηση του βιβλίου, άκρως ενδιαφέρουσα, παρακολουθεί από κοντά όλη την εξέλιξη των γεγονότων, επεξηγεί τι και πως συνέβη, γιατί έφθασε ο Snowden στα άκρα: *«Το σύστημα δεν λειτουργεί. Αναγκάζεσαι να καταγγέλεις παράνομες πρακτικές σε όσους ευθύνονται περισσότερο για αυτές»*.

Βέβαια η συγκεκριμένη τακτική δεν είναι κάτι καινούργιο στις Η.Π.Α. Ο πρόεδρος Nixon είχε από τη δεκαετία του '70 διατάξει καταχρηστικά την παρακολούθηση συμπατριωτών του που δεν συμπαθούσε. Ήταν το περίφημο πρόγραμμα MINARET. Αποτέλεσμα αυτού του σκανδάλου ήταν η θέσπιση νόμου που αφαιρούσε το δικαίωμα παρακολούθησης Αμερικανών, εκτός αν υπήρχε ένταλμα.

Όλα καταστρατηγήθηκαν και με τη βοήθεια της τεχνολογίας σε μια ισοπεδωτική κλίμακα. Η κυβέρνηση εκβίαζε τις εταιρείες τηλεφωνικών και ιντερνετικών παροχών και όλοι αργά ή γρήγορα υπέκυψαν. Έτσι κατασκόπευε τους πάντες. Όχι μόνο τους «κακούς», τους τρομοκράτες, την Αλ Κάιντα, τους Ρώσους αλλά και φιλικά διακείμενες δυνάμεις ή χώρες. Κοντά σε αυτούς και εκατομμύρια πολίτες των Η.Π.Α. Σε μια περίοδο 30 ημερών π.χ. από τις 10 Δεκ. του '12 έως τις 8 Ιαν. του '13, η NSA είχε σαρώσει τα δεδομένα 70,3 εκατομμυρίων κλήσεων στη Γαλλία! (σ.249).

Ακόμα και το τηλέφωνο της Γερμανίδας καγκελαρίου βρισκόταν υπό παρακολούθηση. Ο Αμερικανός γερουσιαστής John McCain, σε μια συνέντευξή του στο Spiegel, όταν ρωτήθηκε γιατί συνέβη κάτι τέτοιο, απάντησε: *«Κατά τη γνώμη το έκαναν, διότι μπορούσαν»* (σ.281).

Πολύτιμος συμπαράστατης των Η.Π.Α. σε αυτές τις ενέργειες, ήταν το Ηνωμένο Βασίλειο. Η αντίστοιχη με την NSA, η βρετανική GCHQ, βρισκόταν σε αгаστή συνεργασία με τις Αμερικανικές αρχές, σε τέτοιο βαθμό ώστε να αποκληθεί ως: το σκυλάκι του καναπέ των Η.Π.Α.

Συνεπείς σε αυτό το ρόλο οι Βρετανικές προχώρησαν σε κάτι που δεν τόλμησαν στις Η.Π.Α. Στην καταστροφή των υπολογιστών της Guardian που είχαν το υλικό του Snowden .

Ο Luke Harding μας μεταφέρει το φάσμα ενός εφιαλτικού μέλλοντος όπου η εξουσία, με εργαλείο την ψηφιακή τεχνολογία, σχεδόν απαιτεί να μην ελέγχεται.

